

I dagens Danmark gør det en forskel, hvilket køn, alder og hvilken etnicitet man har, på områder, hvor det egentlig ikke burde gøre en forskel. Ligestilling handler ikke om, at vi alle skal være ens. Ligestilling handler om, at alle skal have lige muligheder; lige muligheder for at indrette sin tilværelse, som man vil, uanset køn, alder og etnicitet; retten til selvbestemmelse over egen krop, liv, køn, etnicitet, sex, uddannelse, ægteskab og fremtid; lige muligheder for at undgå vold, overgreb i ens eget hjem; lige muligheder for at være forældre og have et familieliv; lige muligheder for overhovedet at få et job; lige muligheder for lige arbejde og lige løn og for at skabe en karriere som forsker i det private erhvervsliv eller i det offentlige. Og også lige muligheder for at finansiere orlov og pension.

Der er ikke lige muligheder for alle danske borgere i dag. Eksempelvis er mange etniske kvinder arbejdsløse. For visse grupper er arbejdsløshedsprocenten på mellem 80 og 90. Arbejdsløshedsprocenten blandt indvandrere generelt er meget høj, og ifølge Rockwool Fonden mister det danske samfund ca. 10 mia. kr. om året på det.

Mange kvinder udsættes for vold i deres hjem. 98 pct. af alle tilfælde af vold i hjemmet har kvinder som ofre. En femtedel af alle kvinder i EU-landene har været udsat for vold af deres partner. Mænd tager 17 dages barselorlov i gennemsnit, mens kvinder tager 25 uger. Under 10 pct. af sager om tildeling af forældremyndighed ender til faderens fordel. Kvinder tjener 20 pct. mindre end mænd i gennemsnit i Danmark. På trods af at kvinder efterhånden udgør flertallet på landets gymnasier og universiteter, udgør kvinderne kun 10 pct. af landets professorer. Kvindelige mellemledere og chefer udgør 17 pct. af de 80.000, der er organiseret i Ledernes Hovedorganisation. På den baggrund er Det Radikale Venstre medstiller til det forslag til vedtagelse, der er blevet læst op tidligere i dag af SF's ordfører, fru Anne Grete Holmsgaard.

Vi har ikke ligestilling i Danmark i dag. Det skal vi have, men det kræver vilje, det kræver konkrete handlinger og indsatser og ikke kun gode hensigtserklæringer. Det er vores håb i Det Radikale Venstre, at den nye minister vil leve op til de liberale målsætninger, hendes parti stod og måske står for i dag. Og vi håber, at ministeren vil gøre noget ved de hensigtserklæringer, hun kom med i sin tale tidligere i dag, fordi det kræver handling, fordi der stadig er lang vej tilbage, før alle har lige muligheder.

Formanden:

Så er det fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Jeg vil godt starte med at gøre ordene i et læserbrev i Politiken den 6. oktober til mine egne:

»For det første arbejder Ligestillingsministeriet under denne regering primært med at »sætte fokus« på områder ved at udgive pjecer, uddele postkort og holde fokusgrupper. Ministeriet kan, ligesom Miljøministeriet, betegnes som en slags skinministerium, der har til opgave at hvirvle nok støv op til, at ingen ser, hvor lidt politik der egentlig føres.

For det andet er det usikkert, om ligestillingsministeren tager de områder alvorligt, hun selv udpeger. Hvordan kan man eksempelvis arbejde for flere kvinder i ledelser, hvis man ikke vil gøre noget ved, at kvinder i gennemsnit tager 16 gange så meget barsel som mænd? Og hvordan kan man beskytte kvinder mod vold, når udenlandske kvinder, der er blevet solgt til prostitution i Danmark, bliver sendt tilbage til deres hjemlande inden 15 dage?«

Kl. 11.30

I forlængelse af det synes jeg, det er værd at hæfte sig ved, at ligestillingsministeren ikke har bidraget med et eneste forslag om ligestilling til regeringens lovkatalog. Ordet ligestilling indgår ganske enkelt ikke i lovkataloget, ligesom det heller ikke indgik i statsministerens åbningstale.

Der er ellers nok at tage fat på, når vi taler ulighed mellem kønnene, som det også er kommet frem i debatten i dag. Der er stadig stort set de samme forskelle på kvinders og mænds løn, som der var, da ligelønsloven blev indført for mere end 25 år siden.

Om de kønsbestemte lønforskelle udgør 10, 20 eller 25 pct., er i den forbindelse en akademisk diskussion. Det afgørende er, at vi politisk giver kvinderne og deres faglige organisationer de bedst mulige redskaber til at gøre noget ved forskellene. Et godt bud i den forbindelse er at stille krav til virksomhederne om kønsopdelte lønstatistikker – et godt og håndfast redskab i kampen for lige løn for lige arbejde. Hvis ikke regeringen kan give bedre bud på redskaber i ligelønskampen, så må vi jo samle et flertal uden om regeringen, hvis ellers tidligere udtalelser fra fru Louise Frevert om ligelønsstatistik står til troende.

Jeg har tidligere nævnt den skæve fordeling af barselorloven som et problem. Da barselorloven blev forlænget med 20 uger i 2002, var det